

Cântece din Basarabia

Vasile Alecsandri

I

Frunză verde de ovăs
Floriceică de pe șes!
Te-am îndrăgit de pe mers,
Că ți-e mersul legănat,
La inimă m-a secat!
Floriceică, floare-albastră
Răsărită-n calea noastră,
Nălțișoară, subțirea,
Tocmai pe potriva mea,
Căraușii te-or călca.
Te-or călca și te-or strica,
La inimă m-or seca.
Floriceică, floricea,
Vină pe inima mea,
Lângă mine să-nflorești,
De pas rău să te ferești,
Sufletul să-mi răcorești!

II

Frunză verde baraboi,
Ne-a făcut maica pe doi,
Unul miercuri, unul joi
Ș-a umplut lumea cu noi.
Ș-am avut o surioară
Ce-a umplut lumea de pară!
Maica s-a luat prin țară
Să ne strângă grămăjoară.
Să ne dea în Bălți la școală
(Mai bine-am muri de boală!),
Moscălește să-nvățăm
Și la oaste să intrăm!
Moscălește-oi învăța
Când eu limba mi-oi uita,
Când a crește grâu-n tindă,
Ș-a ajunge spicu-n grindă,
Când a crește grâu-n casă
Ș-a ajunge pâine-n masă!

III

Zi și noapte vicolește,
Nevastă, nevestă!
Dorul tău mă prăpădește,
Nevastă, nevestă!
Casa ta-i descoperită,
Mie-mi pare șindilită,
Casa ta e dezvelită,
Mie-mi pare poleită.
Când mă uit la casa ta,
Mi se rupe inima.
Când îți zăresc umbletul,
Rău îmi arde sufletul!

IV

Frunză verde de măslină,
Trecui Nistrul, apă lină,
Să vedem pâinea de-i bună
Ca și-n țara mea străbună.
Fie dulce ca și mierea
Mie-mi pare că-i ca fierea.

V

Frunză verde poamă coarnă,
Astă iarnă era iarnă
Și ninge și viscoalea,
Bădița la noi venea,
Dar acu-i senin și bine
Și bădița nu mai vine.
Ori de mine-i s-a urât,
Ori cazaci l-au omorât,
Ardă-i focul la un loc,
Cum arde pieptu-mi în foc!

VI

Floare, floricea,
Mai zi, puica mea,
Cum ziceai aseară
Pe din jos de moară.
Cum ziceai, ziceai,
Inima-mi rupeai,
Mai zi încă-o dată
Și mi-o rupe toată!

VII

Cine vede și pricepe
Dragostea de unde-ncepe,
Cine vede și cunoaște
Dragostea de unde naște?
De la gâtul cu mărgele,
De la buze rumenele,
De la grai cu drăgănele
De la țâțe bourele.

VIII

Când eram la mama fată,
Purtam rochii de bucată,
Dar de când m-am măritat
C-un moscal din cea sat,
Nici n-am fustă de purtat,
Nici papuci de încălțat!
Inima-mi e cu lăcată.
Când aş descuia odată,
Ar cunoaște lumea toată
Cât amar și cât venin
Bea inima la străin.

IX

Frunză verde de hamei,
Ce gândești de nu mă iei?
Judecată poate vrei?
Hai la popa din Orhei:
„Protopope luminate,
Judecă și fă dreptate”.
„Judecata ți-e făcută,
Ia-ți vădana și fă nuntă”.
„Ba vădana n-oi lua
Chiar de mă vei blestema,
Ș-o lua o fată mare
De peste cele hotare,
C-acolo sunt moldovence
Și mai colo sunt muntence
Cu vers dulce femeiesc
Și cu suflet românesc”.

X

Frunză verde de pelin,
Tu străină, eu străin,
Amândoi ne potrivim.
Hai în codru să trăim,

Haide-n codrii Bâcului,
Pe marginea Prutului,
Să ne facem bordeiaș
Cu ușorii de cireș,
Și cu patul de măcieș,
Când vom vrea ca să dormim
În departe s-auzim
Buciumele păstorești
Din câmpii moldovenești.

XI

Ionel din Chișinău,
Drag îmi e numele tău!
De-i trăi să fii al meu,
De-i muri să te-ngrop eu.
Să te-ngrop la capul meu,
Ca să te visez mereu,
Să dorm pe mormântul tău
Până ce-a vrea Dumnezeu
Ca să mă sfârșesc și eu.

XII

Ah! amar și vai de viață!
Nici o dragă dimineață
Să nu vărs lacrimi pe față,
Nici o dragă de cu seară
Lumea să nu-i fie-amară!
Mare-i lumea, eu nu-ncap,
Și mă mir: ce rău le fac?
Nici averea nu le iau,
Nici iubirea nu le vreau,
Ci tot plâng, jelesc mereu
La mormânt, la soțul meu,
Pe mormântu-i iarba crește,
În mormânt el putrezește,
Inima mi se topește!

XIII

Frunză verde peliniță,
Pe cea verde moviliță
Se rotește-o păuniță
Ș-un păun cu chica scurtă,
Ieși, bădiță, de-l ascultă.
„Asculta-l-ar pustia
Că mi-a luat soția.

Ochii cu sprâncenele,
Mâna cu inelele,
Gâtul cu măgelele,
Gura cu mândrelele,
Și mi-a luat zilele
De-a împlut movilele”.

XIV

Fă-mă, Doamne, ce mă-i face
Sufletul să mi se-mpace,
Fă-mă hulubaș de-argint
Cu aripile de vânt,
Să mai zbor de pe pământ
Până la maica pe mormânt.
Și să stau, să m-odihnesc
Să plâng și să mă jelesc
Și de bune și de rele,
De aleanul vieții mele!

XV

Frunză verde clocotici,
La tot plopul câte cinci,
Iar la plopul cel mai mare
Șede un voinic calare
Și tot zice cu oftare:
„La fântâna cu cerdac
Este-un trandafir de leac.
Cum aș face să nu-l scap,
Să mi-l pun seara la cap.
Toată noaptea să-mi visez
Mândrulița ca să văz
De gândește ea la mine
Ori de umblă-n căi străine!”

XVI

Drag mi-a fost drumul încioace,
Și n-am pentru cine-l face!
Puiculița ce-am iubit
Zice că m-am moscălit
Și-mi vorbește dușmănește,
De pe mal când mă privește,
Și-mi tot zice: Fugi departe
Că de mine tu n-ai parte!
Când erai român curat,
Sufletul meu ți l-am dat,

POEZII ONLINE

Dar de când te-ai căzăcit
Ești ca dracul de urât.
Prutu-i mare și nu pot
Până la ea să-l trec înnot.
Prutul vine ca un zmeu
Când sosesc pe malul său!